

sätt dig här i min hand

skogen reser sig ur bojornas svärta
kronor bäddas in i jordefamn
rötterna bär pärlor
pärlor i mognad

molnsvanar rör vid isarnas
blomsterprakt

bladet
det bladet vilket
är stenen

golvet vilket är tiljorna
kvistarna
skådar in i takkupolen

säg var är mina kronor komna

kronorna dina svävar fria
ovan mig ler taket
och säg mig
var är mina rötter

nu lyfter
stenen blicken
skänker mjuk stämma
här är
vi

bladet viker ut flikar
kolibri lyfter färden

dotter kom sätt dig här i min hand, ditt ansikte är så fyllt med dok, strimmor av smärta. sätt dig här i min hand låt oss måla bilder till glädjes in

låt oss badda din panna
låt oss släta ut fårorna vilka gräver sig in

det är ju så att solen lever i ditt bröst

dotter de talade om att allt var hav att allt vilade i dimma
en dimma vilken var tät

denna dimma kan liknas vid den dimma vilken höljer många sjöar där det sägs leva sjöodjur. det är ju så att
där ögat ej förmår se, förstorar sinnena odjur.

vi skall ej stanna vid dessa sinnen ty dessa är valpar vilka gläfsar skuttar,
ser du;

en fjäril kommer flygandes och vips stannar valparna, ett bi surrar en humla en fluga, allt fångar valparnas
omedelbara intresse och visst söker de fånga dem alla, ibland går det bra, ibland blir de stungna. så kan det
vara med sinnen valpar vilka leker tafatt och det är vackert så ty sinnena älskar rörelser skulle kunna bli alla
rörelser.

och visst var det så att allt vilade i dimma och det gör det ju till viss del fortfarande. stundtals lyfte vi på
dimman, strimmor för att se om degen var tillräckligt jäst det är sant – det är bara åter en bild
denna dimma detta vatten kan ej sägas vara det vatten samt dimma är i fysisk bemärkelse. ty detta vatten
samt denna dimma var livselixir – just det de sökte göra guld av så många gånger.
en oändlig frid rådde,
just den frid vilken eftertraktas i det andliga sökandet.
eftertaktansväl; efter traktans väl
sökandet efter ursprungsgnistan.

vad kan vi likna detta vatten denna dimma vid. kanske kan vi likna detta vatten vid fostervatten och dimman
för den slöja vilken fostret bär för sina ögon.

genom dimman syntes allt i ett rosa skimmer. just det skimmer vilket är synligt i exempelvis hönshus för att
skänka värme samt mildljus. just det skimmer fostret upplever

vad värmdes detta vatten

ty det vet ju du min dotter och det vet jag att värmer vi grytan stiger ånga, ånga fylld med aromer. sluter vi
ögonen ser vi formerna av det aromerna är; en morot, en kålrot, kryddor, örter – helt enkelt allt det
vilket vi lagt i grytan;

sinnesvarseblivning sinnesbanken och denna bank är så vacker ja den har så många doftpärlor och den liknar
en sandbank

så är det under detta vatten lever en eld och denna eld kan du inte heller likna vid fysikaliska begrepp, den
kan sägas vara just den värme fostret upplever i – inom livmodern, blodets värme

all denna ombonade miljö växer barnet, barnet upplever moderns rörelser och modern upplever barnets rörelser – de är helt enkelt följeslagare

barnet sägs sväva inom modern – sväva buret av detta vatten och kanske är barnet ett moln, ett drömmoln

i detta vatten levde väsen inte odjur, väsen vilka skapade rörelser i vattnet detta vatten vilket ej var det detta fysikaliska vatten är – oj vad vi snurrar in oss, låt oss snurra ut oss

luta dig in i berättelsen dotter min

se djupare in så ser du rockornas vida vingar enorma fjärilar vilka sätter vattnet i rörelse, livsrörelse. ljuset väver runt och finner, letar sig vägar in i detta livselixir
detta finner samt letar kan ej liknas vid den dagliga vandringens subjekt eller verb
det är ordströ och det vet ju du dotter och det vet ju jag att strö värmer i stallet

pelarljus bildas i detta livselixir – ser du henne,
ser du henne vilken svävar i detta livselixir. hon bär allt med sig,
än kallas hon sköldpaddsmor
hon svävar tyngdlöst som vore hon i rymden och det är hon ju hon svävar i ett så kallat upphöjt tillstånd
vilket kan liknas vid den salighet ni så intensivt söker

den saligheten har ni ju är ni ju
se henne nu stiga ur vattnet samt simma i sanden – det är sant det finns många skapelseberättelser
det går ej att säga vilken som är rätt eller fel ty alla är skapelser
se så vis hon är; hon lägger äggen i gropar i sanden i den varma sanden. kanske kan vi säga att hon lägger ägg i kupade händer.
visst är det en vacker bild med avseende till att ägg ofta sägs vara symbolen för liv
säg dotter – varför behövs symboler,
kanske för att det är lättare att ta till sig det vilket är

hon lämnar äggen i dessa gropar händer i tillit samt återvänder in i havet
ser du, nu lyfts dimman ty vi såg att mognaden var kommen. så är skapelsen synlig med marker med hav
med allt det vilket steg ur dimman eller komprimerades in i form – allt det vilket benämns vara livsformer.
nu undrar du vad som hände med äggen hon lämnade – det vet du dotter ty du hade samt har ett av äggen i din hand.
det vackra är att detta skal dessa ägg har är föränderligt i bemärkelsen av att det är skal och ändå mjukt
kanske kan detta skall liknas vid fosterhinnor och detta skal anpassar sig med din mognad. så detta skal kan slutas samt öppnas, öppnas samt slutas i evig andning och så är det ty dessa ägg är livsdrömmar. gula samt vita i ett skal i en oval form, sol samt måne, guld samt silver i enhet
vem skapade äggen – det gjorde vi var och en av oss och hon vakar med oss alla

ibland är det så att dimman ligger tätare runt livet
ändå lyfts den – så besjunger druiden avalon,
så besjunger lommen denna ö däri livets elixir ännu flödar vakande med – det vet du dotter att ånga
stiger ur grytan när elden värmer grytan samt allt det vi lagt i grytan
så låt oss ej vidbränna denna goda näring. låt oss vara vakande med, väktare över ingrediensernas rena smak

dotter slut din ögonrand
se

träden viskar
bergens sånger
bevarade i bergsgrund
i grottor stiger lågor
i det träden viskar bergens sånger

obsidian vilar blank
vakande vid lågans cinnoberkorn
elden flammade vida
vid vakandes blanka vila
en av dessa lyfte obsidian in i bröstet sitt
åter skimrar kolglöd i diamantljus

stormfåglar sveper vingbredd
silverrören skänker
klanger
sälgen blåser flöjt
stenar dansar

hon sjunger
sjunger
skapandetonen

jag talar icke om
havet
havets sånger talar jag
lyssna in i rörelsen

själstoner ljuder

vackra människor
toner
i

universums väv
skytteln hålls av
allhänder

och ändå säger jag till dig moder

du lade din hand runt nacken min
fann det sargade ögat
kysste linsen
varvid regnbågsblad
rörde vid irisfältens längtan

spröd
så spröd

är stjälken

tonen
tonen

lägger jag i mossans
vila

sluter mina
händer

kom stenar kom
sjung till dotter min

stenarna hummar i skogen
mossan sveper vida om om om
skymningsdagg, mitt hjärtas tårar
ur händer sänkta i tjärn

stenarna rör vid mitt hjärta
hummar sejdar

det finns
rötter

du ännu ej ser

det är ju så att månen lever i ditt bröst

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten